

indkomst og ikke ses i sin rette sammenhæng med skattesystemet.

Så regeringen kan ikke støtte beslutningsforslaget.

Klaus Hækkerup (S):

Som ordfører for Socialdemokratiet skal jeg sige, at heller ikke vi kan støtte forslaget. Det kommer næppe som nogen overraskelse, i hvert fald ikke for forslagsstillerne.

Når vi ikke kan det, er det jo, som skatteministeren var inde på, fordi børnefamilieydelse er indført som et led i skattereformerne, senest ved skattereformen i forbindelse med indførelsen af de grønne afgifter, hvor ydelsen blev sat op som kompensation for de familier, der har børn, og som vi jo ved at det ellers ville ramme ekstra hårdt.

Så det, vi gør, er altså at give et tilskud til børnefamilierne, som delvis kompenserer for de merudgifter, der er forbundet med at have børn, og som delvis eller måske endda i fuld udstrækning kompenserer for de merudgifter, der følger af f.eks. de grønne afgifter.

Det, som vi har opnået med den ordning, der eksisterer i dag, er en omfordeling af forbrugsmulighederne over livstid og ikke den omfordeling mellem høje og lave indkomster, der synes at være det bærende i det forslag, der ligger her.

Forslaget vil også medføre yderligere marginalskatteproblemer ud over dem, vi allerede har i dag, altså det, at når indtægten stiger, skal man betale mere i skat, og samtidig risikerer man, at en social ydelse falder bort. Og tager vi det eksempel, som forslagsstillerne har arbejdet med her, så drejer det sig om, at de foreslår en indtægtsgrænse for børnefamilieydelsen på 500.000 kr., og det vil sige, at hvis indkomsten så stiger til 500.001 kr., bortfalder f.eks. babyudelsen, som udgør et årligt tilskud på 10.500 kr., og så vil man altså være i den situation, at det ikke kan betale sig at tjene mere, og det er jo ikke en måde at indrette skattesystemet på.

Så foreslår forslagsstillerne, at der eventuelt kunne udformes en aftrapningsordning, og tager vi udgangspunkt i en sådan, så vil den, så vidt jeg kan se, bevirke, at staten sparer ca. 600 mio. kr. i udgifter; men de 600 mio. kr. vil de, der har en indkomst på over 500.000 kr., og som samtidig har børn, altså samlet gå glip af i indtægt.

Men hvis man nu ønsker at foretage en sådan omfordeling, og hvis man nu ønsker at ramme børnefamilier med en indtægt på over

500.000 kr., hvorfor medtager man så ikke alle familier med en indtægt på over 500.000 kr., og hvorfor foreslår man så ikke i stedet f.eks. at sætte skatten op med 1 pct. for alle, som har en personlig indkomst på over 250.000 kr.? Det ville give nogenlunde det samme provenu til staten – ca. 650 mio. kr. – og det ville dog indkomstfordelingsmæssigt være meget mere acceptabelt.

Men som jeg sagde i min indledning, kan Socialdemokratiet under ingen omstændigheder støtte det beslutningsforslag, som ligger her.

Lars Chr. Lilleholt (V):

Venstre kan heller ikke støtte beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti.

Venstre er af den grundlæggende opfattelse, at det er bedre at lade de offentlige tilskud følge personen frem for institutionen, og børnefamilieydelsen er netop et godt eksempel på en direkte støtte til forældrene og ikke til institutionerne.

Børnefamilieydelsen giver nemlig forældrene mulighed for at foretage et frit valg, og den mulighed har forældrene ikke med de tilskud, som det offentlige giver til eksempelvis daginstitutionerne.

Når Dansk Folkeparti netop peger på en afskaffelse eller reduktion af børnefamilieydelsen for familier med en indkomst på over 500.000 kr., hænger det nok sammen med, at børnefamilieydelsen er et af de meget synlige offentlige tilskud, fordi ydelsen udbetales direkte til forældrene, mens der ikke er den samme interesse for de mindre synlige, men langt større offentlige tilskud, som det offentlige udbetaler direkte til vuggestuer og børnehaver, og hvor forældrene stort set ingen indflydelse har på, hvordan pengene bruges.

Hvem tænker f.eks. på, at det koster tæt ved 100.000 kr. om året at passe et barn under 3 år i en vuggestue, hvoraf det offentlige betaler 60.000–70.000 kr.?

Venstre så allerhelst et system, hvor tilskuddene følger børnene i stedet for institutionerne. Det ville give børnefamilierne langt bedre muligheder for frit at vælge den pasningsform, der svarer bedst til deres ønsker og behov. I dag foregår der en helt urimelig forskelsbehandling af de familier, der vælger det offentlige pasningstilbud, og som dermed får det offentlige tilskud til børnepasning, og de familier, der vælger selv at passe deres børn, eller som finder et tilbud uden for det offentlige system og uden